

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การอ่านเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญต่อความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ทำให้มนุษย์รู้จักค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ การอ่านยังมีความสำคัญอย่างเอนกอนันต์ต่อวิถีชีวิตของมนุษย์ในสังคมโลกปัจจุบัน ในฐานะที่เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้สรรพวิทยาการทั้งหลาย การอ่านเป็นอาหารสมองที่ช่วยพัฒนาสมองให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งใหม่ นอกจากนี้ยังเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการพัฒนาอารมณ์และจิตใจ สนองความต้องการทางด้านจิตใจ ช่วยให้ผู้อ่านมีความสุขบันเทิงใจ ผ่อนคลายความเครียดทางอารมณ์ ดังนั้นผู้ที่มีนิสัยรักการอ่าน ย่อมเป็นผู้ที่มีความรู้กว้างขวาง และสามารถนำความรู้ไปพัฒนาทางด้านสติปัญญา อารมณ์และสังคมให้ดีขึ้น ซึ่งอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า การอ่านมีความสำคัญในฐานะที่เป็นเครื่องมือในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพ (ครุรักษ์ ภิรมย์รักษ์, 2541, หน้า 65)

ทักษะการอ่านยังมีบทบาทสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษา เพราะสังคมปัจจุบันเป็นสังคมยุคข้อมูลข่าวสาร การศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองในสาขาวิชาต่างๆ กระทำได้โดยง่าย การแสวงหาความรู้จากการอ่าน เป็นวิธีหนึ่งที่สะดวกที่สุด ผู้อ่านสามารถใคร่ครวญ ตรวจสอบ ทบทวน คัดเลือกและเปรียบเทียบสิ่งต่างๆ ที่อ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่านภาษาอังกฤษ นับว่าสำคัญมากเพราะข้อมูลความรู้ใหม่ๆ ในยุคนี้ มักได้รับการถ่ายทอดเป็นภาษาอังกฤษ ผู้ที่มีความสามารถอ่านภาษาอังกฤษได้ดี จึงเข้าถึงวิทยาการต่างๆ ได้อย่างกว้างขวางและรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบัน ผู้เรียนที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจำนวนมาก จะศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ (Academic English) เพื่อศึกษาหาความรู้และติดตามความก้าวหน้าทางวิทยาการ การสอนภาษาโดยเน้นเพียงการสื่อสารในชีวิตประจำวัน จึงไม่สามารถเตรียมผู้เรียนให้มีความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษในการศึกษาหาความรู้ต่อไป (จินตรา ตันติพงษ์นุรักษ์, 2541, หน้า 45) ดังนั้นทักษะการอ่านจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยในการศึกษาค้นคว้า และนับเป็นทักษะสำคัญที่สมควรได้รับการส่งเสริมและพัฒนาเป็นอย่างยิ่ง

หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลายพุทธศักราช 2539 ได้สังเกตเห็นความสำคัญของการอ่าน โดยกำหนดให้มีการสอนอ่านภาษาอังกฤษในหลายรายวิชา ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ พอที่จะใช้ให้เป็นประโยชน์ในการศึกษาต่อในระดับสูง หรือในการประกอบอาชีพตามความเหมาะสม ตลอดจนใช้การอ่านเพื่อการเสาะแสวงหาความรู้ด้วยเหตุนี้ในการจัดการเรียนการสอน จึงควรเน้นการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ เหมาะสมกับสภาพสังคมปัจจุบัน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2539, หน้า 18)

ถึงแม้ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจะมีความสำคัญมาก ผลจากการศึกษาระดับความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนพบว่า นักเรียนยังมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษไม่อยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจ ตามรายงานของกรมวิชาการ (2539) พบว่า นักเรียนมีปัญหาในเรื่องความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งทำให้ไม่สามารถรวบรวมความคิดจากสิ่งที่อ่านได้ นอกจากนั้น ผลการวิจัยของ เนาวรัตน์ นุ่มอุรา (2534) และ วรพรรณ พรนิมิตร (2535) ยังพบว่า ความสามารถในการอ่านของนักเรียนยังอยู่ในระดับต่ำทั้งความสามารถในการอ่าน และการทำความเข้าใจกับเนื้อเรื่องที่อ่าน อ่านเรื่องแล้วยังไม่สามารถเรียงลำดับเหตุการณ์ คาคการณ์ล่วงหน้า และจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน

ปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งนี้อาจเป็นเพราะการเรียนการสอนยังคงเน้นที่ตัวครูเป็นศูนย์กลาง ดังที่ สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532) และ เตือนใจ ตันงามตรง (2534) กล่าวว่า ผู้สอนยังใช้วิธีการให้นักเรียนอ่านออกเสียง แปลประโยคในเรื่องที่อ่าน รวมทั้งเน้นในการสอน โครงสร้าง หรืออธิบายศัพท์มากกว่าจะพัฒนาการอ่านให้มีประสิทธิภาพ จึงเป็นการสอนที่ผู้สอนมิได้เน้นกระบวนการของการอ่านให้ต่อเนื่อง ส่วน Lawson (1998, p.19) ซึ่งสอนภาษาอังกฤษที่พาณิชยการสุโขทัย กรุงเทพฯ ได้บรรยายสภาพการเรียนการสอนของไทยว่า นักเรียนไทยมักนั่งนิ่งๆ ในห้องเรียน พูดยตามครูอย่างเชื่องๆ ท่องบทอ่านไปพร้อมๆ กัน และจดจำเนื้อเรื่องที่อ่าน รูปแบบการสอนอ่านจะเป็นไปในลักษณะเดียวกันคือ เน้นการแปล การอ่านออกเสียง และท่องจำ การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การร่วมมือกันทำงานของนักเรียนเริ่มเลือนหายไป

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ได้เสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหา โดยให้ถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด การเรียนการสอนมุ่งเน้นประโยชน์ของผู้เรียนเป็นสำคัญ จึงต้องจัดให้ผู้เรียนเรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกปฏิบัติให้คิดเป็น ทำเป็น มีนิสัยรักการอ่าน เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังเน้นการฝึกทักษะกระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้ แนวคิดดังกล่าวให้ความสำคัญกับผู้เรียนในฐานะ

ศูนย์กลางของการเรียนการสอน และเพิ่มบทบาทของผู้เรียนให้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้มากขึ้น ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาทั้งทักษะด้านวิชาการ และทักษะในการดำรงชีวิต และประกอบอาชีพ แนวทางในการจัดการเรียนการสอน จึงต้องช่วยเตรียมความพร้อมแก่ผู้เรียนให้เป็นสมาชิกที่ดี ของสังคม กระบวนการกลุ่มนับเป็นแนวคิดหนึ่งที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และช่วยให้ผู้เรียนรู้จัก การทำงานร่วมกับผู้อื่นและการพึ่งพาอาศัยกัน ซึ่งการทำงานร่วมกันให้ได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น นักเรียนจำเป็นที่จะต้องอาศัยทักษะทางสังคม กล่าวคือมีทักษะ ในการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น มีส่วนร่วม ในกลุ่ม มีมารยาทในการฟังและพูด รวมทั้งมีความรับผิดชอบต่อน้ำที่ที่ได้รับมอบหมาย (สุรศักดิ์ สุภารัตน์, 2540)

รูปแบบการเรียนเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคม ตั้งอยู่บนพื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา ที่สองของ Vygotsky (as cited in Ellis, 1995) ที่เชื่อว่าพัฒนาการของผู้เรียนสามารถแบ่งออกเป็น สองระดับคือ ระดับพัฒนาการแท้จริง (Actual Development Level) ซึ่งเป็นระดับที่ผู้เรียน สามารถปฏิบัติกิจกรรมหรืองาน ได้ด้วยตนเอง และระดับพัฒนาการตามศักยภาพ (Potential Development Level) ซึ่งเป็นระดับที่ผู้เรียนจะสามารถปฏิบัติกิจกรรมหรืองาน ได้ ต้องมีผู้ ช่วยเหลือ ในขณะเดียวกัน Vygotsky ยังได้กล่าวถึงพัฒนาการช่วงกลาง (Zone of Proximal Development Level หรือ ZPD) ซึ่งเป็นช่วงเชื่อมต่อระหว่างระดับพัฒนาการแท้จริงและระดับ พัฒนาการตามศักยภาพ พัฒนาการช่วงกลางนี้ สามารถพัฒนาหรือกระตุ้นให้ยกระดับสู่ระดับ พัฒนาการแท้จริงได้ โดยอาศัยการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นทักษะหรือกิจกรรมที่ส่งเสริม การช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยกันในการเรียน ทั้งนี้เพราะผู้เรียนทุกคนมีศักยภาพและความพร้อมที่จะ เรียนรู้และสามารถปฏิบัติกิจกรรมหรืองาน ได้ หากได้รับความช่วยเหลือและคำแนะนำจากเพื่อน หรือครู นอกจากนี้ผลการวิจัยของ Astin (1993, p. 427) ยังชี้ให้เห็นว่าการใช้วิธีเพื่อนช่วยเพื่อน มี บทบาทอย่างมากในการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมกับการเรียนมากขึ้น การทำงานร่วมกัน ในลักษณะนี้ส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ความสามารถในการเรียนอย่างเต็มที่ รวมทั้งช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ เนื้อหาที่เรียนมากขึ้นด้วย หรืออาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า กิจกรรมที่เหมาะสมกับการส่งเสริมให้ผู้เรียน ร่วมมือกันและช่วยเหลือกัน คือ การเรียนการสอนที่เน้นทักษะทางสังคม

Rasinski และ Nathenson-Mejia (1987) มีความเห็นว่า จุดประสงค์ที่แท้จริงของ การเรียนการสอนคือ สอนให้นักเรียนสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นรวมทั้งสามารถแสวงหาความรู้ ดังนั้น การสอนอ่านควรสนับสนุนการพัฒนาทักษะทางสังคมควบคู่ไปด้วย ดังงานวิจัยของ Hepler และ Hickman (1982) ซึ่งทดลองใช้โครงการชุมชนนักอ่านในชั้นเรียน ซึ่งเป็นการอ่านแบบร่วมมือกัน จากผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า นักเรียนเกิดความร่วมมือกันมากขึ้น โดยนักเรียนจะร่วมกันเลือกบทอ่าน

ทำความเข้าใจร่วมกัน รวมทั้งเป็นผู้แบ่งปันและผู้ฟังที่ดี อันถือเป็นแบบอย่างของพฤติกรรมในการอ่าน ส่วน Goodman และ Burke (1980) มีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า การสอนอ่านที่ดีควรมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มซึ่งเป็นการส่งเสริมทักษะทางสังคม

นอกจากนี้ การสอนแบบแบ่งปันประสบการณ์ในการอ่านยังเป็นอีกวิธีหนึ่งที่สามารถพัฒนาทักษะทางสังคมของผู้เรียนได้ เช่นงานวิจัยของ Holdaway (1980) ซึ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แบ่งปันประสบการณ์ในการอ่านกับเพื่อนร่วมชั้น ผลการวิจัยพบว่านอกจากนักเรียนจะเกิดทัศนคติที่ดีต่อการอ่านแล้วยังเกิดความกระตือรือร้นที่จะมีส่วนร่วมมากขึ้น อันหมายถึงการพัฒนาในด้านทักษะทางสังคม

จากการศึกษาเกี่ยวกับวิธีการสอนอ่าน วิธีหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาความเข้าใจในการอ่านให้มีประสิทธิภาพและก่อให้เกิดบรรยากาศการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการพัฒนาทักษะทางสังคมคือ วิธีสอนอ่านโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือ (Collaborative Strategic Reading) (Klingner & Vaughn, 1999a, p.738-747) ซึ่งเป็นวิธีการสอนอ่านที่ตั้งอยู่บนรากฐานของทฤษฎีทางการเรียนรู้ที่สำคัญคือทฤษฎีสร้างสรรค์ความรู้นิยม (Constructivism) ที่เชื่อว่าองค์ประกอบหลักที่สำคัญของการเรียนรู้คือ การสร้างความรู้ด้วยตัวเองและการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ซึ่งเน้นให้ผู้เรียนต้องเรียนรู้ควบคู่ไปกับการทำความเข้าใจกับความรู้ใหม่ โดยอาศัยประสบการณ์ของตนเองที่สะสมมาเป็นพื้นฐาน นอกจากนี้ Dewey เชื่อว่าการเรียนรู้เป็นความพยายามเชิงสังคม คือการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน (Cooperative Learning) ที่เน้นความสำคัญของการสร้างความรู้ โดยกลุ่มคนในสังคม (กาญจนา ไชยพันธุ์, 2542, หน้า 33) นอกจากนี้ กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือยังสอดคล้องกับทฤษฎีโครงสร้างความรู้ (Schema Theory) ดังที่ Carrell และ Eisterhold (1987, p.218) กล่าวว่าในการทำความเข้าใจกับบทอ่านนั้น ต้องอาศัยความรู้และประสบการณ์ของผู้อ่านมาปฏิสัมพันธ์กับบทอ่าน ความเข้าใจในการอ่านจะเกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ ต้องอาศัยความสามารถในการโยงสิ่งที่อ่านให้สัมพันธ์กับโครงสร้างความรู้ที่ผู้อ่านมี การทำความเข้าใจในคำ ประโยค หรือบทอ่านทั้งหมด เป็นเพียงการทำความเข้าใจโดยใช้ความรู้เชิงภาษาศาสตร์เท่านั้น ส่วนกระบวนการของการตีความนั้น ต้องอาศัยหลักการของการนำสิ่งที่อ่านมาพิจารณา คิดทบทวนกับโครงสร้างความรู้ และการนำเอาโครงสร้างความรู้มาใช้ให้เหมาะสมสอดคล้องกับข้อมูลที่มีอยู่ในบทอ่าน

กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือเกิดจากการรวมแนวคิดที่สำคัญ 2 แนวคิด คือ กลวิธีการอ่าน (Reading Strategies) และการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) กล่าวคือกลวิธีนี้จะมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาและใช้กลวิธีการอ่านที่หลากหลาย โดยอาศัยกระบวนการกลุ่ม ซึ่งจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มย่อยคละความสามารถ เน้นการจัดกิจกรรมให้มีการแบ่งงาน

ช่วยเหลือกัน ร่วมกันทำงานที่ได้รับมอบหมาย และมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยน
ประสบการณ์ความคิดเห็นซึ่งกันและกัน อันเป็นการฝึกการทำงานร่วมกับผู้อื่น กลวิธีการอ่านแบบ
ร่วมมือเป็นการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่ผู้เรียน เรียนเป็นกลุ่ม โดยสมาชิกแต่ละคนจะได้รับ
มอบหมายให้รับผิดชอบหน้าที่ต่าง ๆ กัน เพื่อช่วยกันทำความเข้าใจกับเนื้อเรื่องที่อ่าน และเรียนรู้
ข้อความ หรือคำศัพท์ยาก ซึ่งส่งเสริมให้นักเรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รับผิดชอบการทำงาน
ร่วมกัน อันเป็นการส่งเสริมทักษะทางสังคมรวมทั้งทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์และทำให้
บรรยากาศในการเรียนดีขึ้น

ก่อนนำผู้เรียนเข้าสู่ขั้นตอนการอ่านนั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องต้องรู้จักและทำความเข้าใจกับ
กลวิธีการอ่าน (Reading Strategies) คือ

1. การเชื่อมโยงความรู้เดิมกับบทอ่าน
2. การคาดเดาบทอ่านล่วงหน้า
3. การเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท
4. การสรุปใจความสำคัญโดยใช้ภาษาของตนเอง
5. การตั้งคำถามเกี่ยวกับบทอ่าน
6. การทบทวนและสรุปเนื้อหาที่ได้เรียนรู้

ครูจะทำการอธิบายรวมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้เรียน ได้ฝึกใช้กลวิธีนั้นๆจนเกิดความชำนาญ
เนื่องจากกลวิธีในการอ่านทั้ง 6 วิธีนี้มีบทบาทสำคัญในการดำเนินขั้นตอนการเรียนการสอนใน
ทุกบทเรียน เมื่อผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของกลวิธีต่างๆแล้วจึงเริ่มเข้าสู่ขั้นตอนการอ่านของ
กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือ

กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือมีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้ (Klingner & Vaughn, 1999a,
p.738-747)

ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนการอ่าน (Before reading)

1.1 การระดมความคิด คือ การร่วมมือกันภายในกลุ่มในการตั้งโครงสร้าง
ความรู้เดิมของนักเรียน เพื่อให้สามารถเชื่อมโยงความรู้หรือประสบการณ์นั้นให้สัมพันธ์กับเนื้อหา
ที่อ่าน

1.2 การคาดเดาล่วงหน้า คือ การให้ผู้อ่านคาดเดาสິงที่จะได้เรียนรู้ หรือการดำเนิน
เรื่องของบทอ่าน

ขั้นที่ 2 ขั้นระหว่างการอ่าน (During reading)

2.1 การทำความเข้าใจกับเนื้อหาและคำศัพท์ยาก โดยอาศัยการเดาความหมายจาก
บริบทและการอภิปรายร่วมกันภายในกลุ่ม

2.2 การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ เป็นการฝึกให้ผู้เรียนสามารถระบุใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน และถ่ายทอดออกมาโดยใช้ภาษาของตนเอง

ขั้นที่ 3 ขั้นหลังการอ่าน (After reading)

3.1 การตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่าน เป็นการฝึกให้นักเรียนตั้งคำถามในหลายระดับจากเรื่องที่อ่าน เพื่อทบทวนเนื้อหาที่ได้เรียนรู้รวมทั้งฝึกการใช้ความคิดสร้างสรรค์

3.2 การทบทวนและสรุปสาระสำคัญของความรู้ทั้งหมดที่ได้เรียน โดยใช้ภาษาของตนเอง

จากสามขั้นตอนข้างต้น จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้กลวิธีการอ่านที่หลากหลาย จากการศึกษาของ Klingner และ Vaughn (1999b) พบว่ากลวิธีการอ่านที่ใช้ในกลวิธีการอ่านแบบร่วมมือนี้ช่วยพัฒนาความเข้าใจต่อเนื้อเรื่องที่อ่าน รวมทั้งช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือยังช่วยส่งเสริมให้เกิดการพึ่งพาอาศัยกันระหว่างนักเรียนที่มีความสามารถทางการอ่านสูง และผู้ที่มีความสามารถทางการอ่านต่ำ บทบาทของครูจะเป็นเพียงผู้ช่วยอำนวยความสะดวกในการเรียน และให้ความช่วยเหลือเมื่อจำเป็นเท่านั้น นอกจากนี้ประโยชน์ด้านการร่วมมือกันในการเรียนแล้ว กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือยังช่วยพัฒนาความสามารถในการเรียน ดังที่ Klingner (1997) พบว่า ผู้เรียนที่เรียนโดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือมีความเข้าใจในการอ่านและการเรียนรู้คำศัพท์ดีขึ้น นอกจากนี้ Chang และ Shimizu (1997) ยังพบว่ากลวิธีการอ่านแบบร่วมมือช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทั้งความเข้าใจต่อเรื่องที่อ่าน และความสามารถในการทำงานร่วมกัน

โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นโรงเรียนที่มีการสอนวิชาภาษาอังกฤษทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย จากการสังเกตของผู้วิจัยและจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน (อ 025) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ยังมีปัญหาในการทำงานกลุ่ม โดยนักเรียนกลุ่มนี้จะเคยชินกับรูปแบบการเรียนแบบแข่งขัน กล่าวคือ ต่างคนต่างเรียน ไม่มีการช่วยเหลือกันในการทำงาน หากมีการมอบหมายให้ทำกิจกรรมกลุ่ม จะมีเพียงนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษสูงเท่านั้นที่รับผิดชอบงานทั้งหมด ส่วนสมาชิกคนอื่นๆ จะจับกลุ่มคุยกัน จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำกลวิธีการอ่านแบบร่วมมือมาปรับปรุงการสอนอ่าน ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่าน และทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการสอนตามแนวกลวิธีการอ่านแบบร่วมมือ
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะทางสังคมของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการสอนตามแนวกลวิธีการอ่านแบบร่วมมือ

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้กำหนดขอบเขตไว้ดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมายที่ทำการศึกษา
 - 1.1 กลุ่มเป้าหมายที่ทำการศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่เรียนรายวิชา อ. 025 (ภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543
 - 1.2 ตัวแปรที่ศึกษา
 - 2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ กิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือ
 - 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความเข้าใจในการอ่าน และทักษะทางสังคม
3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เลือกจากหนังสือ วารสาร และสิ่งพิมพ์ ต่างๆ จำนวน 6 เรื่อง โดยพิจารณาให้สอดคล้องกับจุดประสงค์รายวิชา และรูปแบบการสอนอ่านตามแนวกลวิธีการอ่านแบบร่วมมือ

สมมติฐานการวิจัย

หลังจากที่ผู้เรียนได้รับการสอน โดยใช้กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือแล้วผู้เรียนมีความเข้าใจในการอ่าน และทักษะทางสังคมเพิ่มขึ้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กลวิธีการอ่านแบบร่วมมือ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่รวมแนวคิดในการสอน 2 แนวคิดคือ กลวิธีการอ่านและการเรียนแบบร่วมมือ โดยการเรียนการสอนมุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้กลวิธีการอ่านซึ่งประกอบด้วย การเชื่อมโยงความรู้เดิมกับบทอ่าน การคาดเดาบทอ่านล่วงหน้า การเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท การสรุปใจความสำคัญ โดยใช้ภาษาของตนเอง การตั้งคำถามเกี่ยวกับบทอ่าน และการทบทวนและสรุปเนื้อหาที่ได้เรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอนอาศัยปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่มผู้เรียนที่คละความสามารรถ เพื่อทำความเข้าใจกับเรื่องที่อ่าน การจัด

กิจกรรมการเรียนการสอนจะเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยให้ผู้เรียนเรียนเป็นกลุ่ม มีการอภิปราย พูดคุยปรึกษาหารือกันเองภายในกลุ่ม โดยครูเป็นผู้ให้คำปรึกษาหรือความช่วยเหลืออื่นๆเท่านั้น

2. ความเข้าใจในการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษในระดับ ความเข้าใจความหมายตามตัวอักษร ระดับความเข้าใจแบบตีความ และระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ซึ่งวัดได้จากคะแนนการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจ ในการอ่าน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามจุดประสงค์ รายวิชา

3. ทักษะทางสังคม หมายถึง ความสามารถในการปฏิสัมพันธ์กันทางสังคม ได้แก่ การให้ความช่วยเหลือในการทำงาน การอภิปราย แสดงความคิดเห็น การควบคุมตนเอง และการทำงานร่วมกับผู้อื่นทั้งในกลุ่มใหญ่และกลุ่มย่อยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งวัดได้จาก แบบประเมินทักษะทางสังคม The Matson Evaluation of Social Skills with Youngsters (MESSY) ของ Matson และคณะ (1983)

4. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ที่เรียนรายวิชา อ 025 (ภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นแนวทางให้ครูในการเลือกใช้เทคนิคการสอนอ่าน ไปปรับปรุงการเรียนการสอน อ่านให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เพื่อเป็นแนวทางในการนำไปปรับใช้ในการเรียนการสอนวิชาอื่นๆ
3. เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยเกี่ยวกับการสอนอ่านภาษาอังกฤษครั้งต่อไป